

VEDLEGG #1

HER ER NOEN NØKKELREPLIKKER FRA DE ENKELTE SCENENE. LES DE SAMMEN MED HANDLINGSREFERATET.

AKT 1 SCENE 1 ATHEN

Ægea:

Forarget står jeg her; jeg har en klage imot min egen datter, Hermia.
Åh, høye Hertug: Hvis ikke hun samtykker i å ta Demetrius, så vil jeg – som skikken er i Aten, bestemme at hun skal dø, som loven krever.

Hermia:

Ja, slik vil jeg leve, gro og visne og selv bestemme i mitt eget liv, Ja, heller det enn å tvinges til å gifte meg med én jeg ikke elsker.

Thesevs:

Men tenk nå etter – vent til nymånen om kun to dager – da skal Hippolyta og jeg besegle vår pakt for evigheten – den dag må du bestemme om din trass imot din mor skal straffes med din død, eller om du vil leve kyskt og verdensfjernt resten av livet i kloster omgitt av nonner. Eller om du vil ta Demetrius til ekte.

Demetrius:

Gi deg, kjære Hermia! Lysander, gi opp, for jeg har rett! Ditt krav er grunnløst!

Lysander:

I én ting har du rett; hennes mor, hun liker deg. Hermia elsker meg – så gift du deg med mora. Skal jeg da ikke kjempe for min rett? Demetrius, jeg sier like ut har beilet til den skjønnne Helena og vunnet hennes sjel; og hun, den stakkaren, hun tilber nå, beundrer og forguder en mann med en så tvilsom karakter.

Helena:

De lykkelige er hverandres lykke. Og hele byen kaller meg sitt smykke, så vel som henne; alle, bare ikke Demetrius, hvis lengselsfulle blikk forviller seg i hennes uten skam, er det en feil, når jeg beundrer ham. Et blendverk er det, når min kjærlighet forskjønner det, jeg burde vemmes ved. Forelsket ser man kun sitt tankespinn,

AKT 1 SCENE 2 ATHEN

Peter Nagel:

Her er listen med navnene på alle dem som i hele Aten er blitt kåret som egnet til å spille med i det stykket vi skal vise hertugen og hertuginnen på hans bryllupsdag om natten.

Harald Hamre:

Gi meg teksten; jeg er så langsom til å lære ting utenat.

Rumpe:

La meg spille løven også. Jeg skal brøle sånn at alle skal bli så glade, så glade når de hører meg. Jeg skal brøle sånn at hertugen sier: "La ham brøle mer, la ham brøle mer!"

Siri Skvallerkål:

Kan ikke han få alle rollene?

AKT 2 SCENE 1 SKOGEN

Puck:

Her holder nå i natt kong Oberon sin fest. Hold deres dronning vekkt, det tjener oss alle best. For kongen bærer nag, hans hat er svært å dølgje, det skyldes at hun har en skatt i sitt følge, han er en stjålen prins...

Erteblomst:

Hvis ikke jeg tar feil, så må du sikkert være den lumske ertekrok, som alltid er på ferde; jeg tror du heter Puck, og du gjør folk fortred,

Fnugg:

du bringer noen hell,

Erteblomst:

men andre gjør du redd.

Spindellev:

Du leder godtfolk vill når de går ut om natten og ler av deres nød når de ser svarte katten. Alle: Nå, er det ikke deg?

Oberon:

Titania! Uhyggelig å se deg i måneskinnet!

Titania:

Hva, Oberon, sjalu som alltid? Vekk, alver, vekk herfra, med en gang! Jeg deler ikke mer hans seng og selskap.

Oberon:

Litt av dens saft på øyelokket, når man sover, gjør menn og kvinner gale, så de elsker vilt det første vesen, de får øye på. Og før jeg tryller hennes blindhet bort, som jeg kan gjøre med en annen urt,

VEDLEGG #1

så skal hun avlevere gutten til meg.
Hent den blomsten og kom tilbake hit. Ikke noe mer.

Demetrius:

Frist ikke hatet i min sjel for mye;
for bare synet av deg gjør meg sjuk.

Helena:

Og jeg blir syk, hvis ikke jeg får se deg.

Demetrius:

Du setter din anstendighet på spill,
når du så langt fra byen byr deg frem
til en som ikke elsker deg;
når du betror det dyreste du har,
din jomfrudom, til nattens falske skjul
og til et villnis uten sikkerhet.

Helena:

Du er en edel mann; det gjør meg trygg.
Ditt ansikt lyser opp i denne natt,
og derfor bryr jeg meg ikke om mørket;

Demetrius:

Jeg løper vekk og gjemmer meg i krattet,
Og overlater deg til ville dyr.

Oberon:

Farvel, og før denne natten er til ende,
har hun løpt bort og han blitt glad i henne.

AKT 2 SCENE 2 SKOGEN

Oberon:

Elsk det du først får øye på,
til marg og bein skal det deg gå.
Bjørnen den brune og gaupa den grå
skal ditt sinn med lengsel slå.
Panter og villsvin skal du attrå,

hvem som enn vil for deg stå;
Måtte du våkne opp, varm og svett
til det ekleste dyr noen har sett!

Hermia:

Jo, min Lysander, finn du en plass til deg,
for ved treet her, her skal jeg legge meg.

Lysander:

Min kjære la oss sammen gå til ro
En sjel, en seng, en tue for oss to.

Hermia:

Lysander, nei, kom ikke helt så nær,
for min skyld kan du ikke ligge her.

Lysander:

Det er jo kun i all uskyldighet!
Benekt da ikke det ditt hjerte vet;
Vi to, du og jeg er sammenbundet
av fortroligheten vi har funnet:
to sinn, én sjel, beseglet med en ed
om trofast, sterk og evig kjærlighet.
Ingen står ditt hjerte nær som meg
Så la meg nå få ligge nære deg.

Hermia:

Av dine ordspill blir jeg aldri lei
Men hold avstand og sov nå godt, min venn
og må din elskov aldri svinne hen.

Lysander:

Hun så ikke at Hermia var her.
Sov, Hermia, og kom meg ikke nær.
For slik en overflod av søte saker
gir kvalme og i lengden bitre smaker,
skal du, mitt overmål, mitt kjetteri,
nå hates mest av meg; det er forbi.
Og all den glød og styrke jeg kan finne,

skal tjene Helena, min herskerinne.

AKT 3 SCENE 1 SKOGEN

Peter Nagel:

Ikke Minus! Ninus! – Og du skal ikke si det ennå; det er
det du svarer Pyramus. Du sier alle replikkene dine en
masse, inkludert stikkordene. Pyramus, kom inn, vi er kommet
forbi stikkordet ditt allerede. Det er "aldri blir trett".

Titania:

Du deilige dødelige, syng igjen;
Mitt øret fryder seg ved dine toner,
som mine øyne gledes ved ditt ansikt,
og dine dyder binder søtt meg fast
med kjærlighet ved første øyekast.

Rumpe:

Det der er det ikke mye fornuft i. Men på den annen side,
kjærligheten og fornuften har lite med hverandre å gjøre nå
for tiden.

Titania:

Åh, du er like klok som du er vakker.

AKT 3 SCENE 2 SKOGEN

Oberon:

Åh. Pukk! Hva har du gjort, du må ha byttet om, den saften
som skulle troløs elskov bøye
Den har du dryppet i et trofast øye.

Puck:

Nå ja for hver en mann som holder det han svor,
er det en million som bryter sine ord.

Demetrius (våkner):

Åh Helena, min himmelske gudinne!
Dine øyne – så skinnende de er!
Din deilige munn: så rød som kirsebær

VEDLEGG #1

er dine kyssemodne leppers sødme!

Lysander:

Demetrius, ikke gjør henne sint:
For Hermia er den du elsker blindt;
i oppriktig vennskap avstår jeg
min del av hennes kjærlighet til deg;
Gi Helena til meg så er vi kvitt
men jeg må elske henne ubestridt.

Hermia:

Du har forandret deg hvorfor så grov,
min kjære venn?

Lysander:

Din venn? Forsvinn din tøs, gå vekk din lille knott, jeg sa
forsvinn.

Hermia:

Du spøker vel?

Helena:

Det gjør også du.

Lysander:

Demetrius, jeg står ved alt jeg sa.

Demetrius:

Jeg skulle hatt det skriftlig, for jeg ser
du ikke holder ordet særlig godt.

Lysander:

Vil du jeg skal sparke, slå og drepe ?
Jeg hater ja, men vold er noe annet.

Hermia:

Hva? Er hatet ditt til meg da ikke vold?
Du hater meg! Hvorfor? Hvorfor, min kjære?
Jeg er da Hermia, og du Lysander.

Jeg var da ikke penere i går
og du elsket meg i går, før du gikk.
Du gikk fra meg – det kan ikke være mulig!
Har du forlatt meg?

Hermia (til Helena):

Åh, din bedragerske parasitt,
din hykler! Du snek deg inn om natten og
stjal Lysanders hjerte?

Helena:

Vakkert sagt!
Du har virkelig ingen hemninger.
Du prøver frekt å rive skarpe svar
over mine milde lepper – fy!
Skam deg, vesle nipsfigur, din lille dokke!

AKT 4 SCENE 1 SKOGEN

Oberon:

Her løser jeg ditt øyepar
bli nå igjen, hva du før var.
Sann kjærlighet har større kraft
enn Amors magiske blomstersaft.
Drypp drypp
Våkn opp, Titania, min deilige hustru!

Titania:

(farer opp) Min Oberon! Så underlige syner!
Jeg drømte at jeg elsket med et esel.

Oberon:

Der ligger han.

Titania:

Hvordan skjedde det?
Hvordan skjedde det?
Åh, som jeg avskyr synet av ham nå.

Thesevs:

God morgen! Parringstiden er forbi
for fuglene i skogen; hva med dere?

Demetrius:

Ja, høye hertug, Helena fortalte
at de to ville flykte ut i skogen;
jeg fulgte etter dem i raseri,
mens hun av kjærlighet forfulgte meg.
Men nå ved hvilken kraft, det vet jeg ikke,
men noe er det, som har grepet inn
nå er kjærligheten min til Hermia
helt borte vekk, som smeltet snø,
fra mine barneår.
Nå er mitt hjertes inderligste glede,
mitt øyes aller mest trofaste fryd,
alene Helena.

Thesevs:

Jeg tror vi møttes i en heldig time.
Dere skal fortelle mer om det snart.
Om ikke lenge skal de unge parene, ja som oss
knyttes sammen for bestandig,
Kom, min Hippolyta, vi går til templet.
Gå Ægea, og gi beskjed til presten, for
Midsommernatten er nå forbi, og dagens første lys er
framme,, skal min Hippolyta og jeg nå vies.

Rumpe:

liiiiååh! Du verden for noen veldig rare syner jeg har sett. Jeg
drømte det står ikke i noe menneskes makt å fortelle hva det
var for en drøm, og hvis man tror man kan det, ja da er man et
esel. Det var som om jeg var nei, intet menneskes øye har
hørt og intet menneskes øre har sett, intet menneskes hånd
kan smake, ingens tunge kan fatte og ingens hjerte beskrive,
hva det var for en drøm jeg drømte

VEDLEGG #1

AKT 5 SCENE 1

Thesevs:

Mer sært enn sant. Jeg kan umulig tro
på alt det vrøvl og snakk om alver,
for unge elskere og gale folk
har hjerner fylt med ville fantasier
som vi med vår fornuft ikke kan fatte.
Som forelsket er man sinnssyk som en dikter
og like full av lutter fantasi:
de ting, som fantasien kaller frem
i tåkedis fra hemmelige steder,
gjør dikteren om til former med sin penn,
han gir et luftig ingenting et navn,
en skikkelse, et hjemlig sted å bo.

Hippolyta:

Historiene deres henger sammen,
de så og opplevde de samme tingene.
Det kan umulig være fantasier,
for de er blitt forvandlet alle sammen.
Nei, noe stort og sært og godt har skjedd.

Ægea (går frem)

Aldri har jeg sett en tristere historie
enn denne om Thisbe og hennes kavalér.
Spillet var så upolert, men kom rett fra hjertet –
De minnet meg om noe som ikke er her
Det var kun en fantasi, men disse håndverkerne
Ga kropp til ånder som er borte nå, vekke-
Løst påå i tynne luften, som ustadig vinder,
Slik alt det som finnes blir borte, og forsvinner

Puck(Til publikum:)

Hvis vi har skuffet dere, og vi blir hardt bedømt,
så tenk på stykket som en drøm, som du har drømt!
En drøm er meningsløs, liksom teaterstykker,
så se i nåde til oss skuespillerskygger.

Du synes kanskje ikke at vi er verdt å hedres
Men sannelig om ikke vårt spill vil sikkert bedres.
Men sannelig om ikke spille vårt vil hedres
Så sant jeg heter Puck, det tar jeg på min kappe:
vi kommer sterkt igjen, hvis bare dere vil klappe!

VEDLEGG #2 - ATHEN

AKT 1 SCENE 1

Ægea:

Forarget står jeg her; jeg har en klage imot min egen datter, Hermia.
Tre frem, Demetrius! Min edle herre, ham ønsker jeg å se min datter gift med.
Tre frem, Lysander! Men, o edle hertug, han her har rent forhekset pikens sinn.
Du, Lysander, sender henne dikt og bytter elskovsgaver med mitt barn.
Du står i måneskinn ved hennes vindu og synger falske ord og falske sanger, du lister inn i hennes sjel med smiger, som virker sterkt på ubefestet ungdom; du stjal med dreven list min datters hjerte, så all den lydighet hun skylder meg, den ble til trassighet.
Åh, høye Hertug: Hvis ikke hun samtykker i å ta Demetrius, så vil jeg – som skikken er i Aten, bestemme at hun skal dø, som loven krever.

Thesevs:

Hva sier du så, Hermia? Tenk nå etter. Demetrius er en fortrinnsfull mann.

Hermia:

Det er Lysander også.

Thesevs:

Ja, det er han
Men når din mor har valgt en annen mann, så må du gifte deg med ham.

Hermia:

Hvis bare mor kunne se med mine øyne.

Thesevs:

Nei, du må innse, at det hun ser, er riktig.

Hermia:

Jeg ber Dem, edle hertug, tilgi meg; men jeg bønnfaller deg, fortell meg hva min verste straff kan bli, hvis jeg nekter å la meg gifte med Demetrius.

Thesevs:

Å lide døden eller også avstå nå og for alltid fra å omgås menn.
Den rosen som blir plukket får tifold mere lykke enn den som gror og visner i salig ensomhet.

Hermia:

Det står ikke i min makt å endre det.

Hippolyta

Makt ?Tull! Det ligger jo i oss selv, om vi er det ene eller det andre.Vi har fornuften til å avkjøle våre rasene drifter, vårt kjødelige begjær, vår utemte lyst, for av de er det du * kaller kjærighet, bare en avlegger.

Hermia:

Nei

Hippolyta:

Det er rett og slett det blodet lyster og viljen tillater.Han er ung, han skifter mening; når han er mett av din kropp, så oppdager han at han tok feil, han må ha forandring, ja han må. Så tenk deg om, min vakre Hermia, ransak ditt unge blod og dine lyster –
Thessevs
Klarer du å gå i nonnedrakt og kan du leve i et dunkelt kloster, blant golde søstre til din siste dag?

Hermia:

Ja, slik vil jeg leve, gro og visne og selv bestemme i mitt eget liv, Ja, heller det enn å tvinges til å gifte meg med én jeg ikke elsker.

Thesevs:

Men tenk nå etter – vent til nymånen om kun to dager – da skal Hippolyta og jeg besegle vår pakt for evigheten – den dag må du bestemme om din trass imot din mor skal straffes med din død, eller om du vil leve kyskt og verdensfjernt resten av livet i kloster omgitt av nonner. Eller om du vil ta Demetrius til ekte.

Demetrius:

Gi deg, kjære Hermia! Lysander, gi opp, for jeg har rett! Ditt krav er grunnløst!

Lysander:

I én ting har du rett; hennes mor, hun liker deg. Hermia elsker meg – så gift du deg med mora.

VEDLEGG #2 - DEMETRIUS OG HELENA

UTDRAG AKT 2 SCENE 1

Demetrius:

Jeg elsker ikke deg, så kom deg vekk.
Hvor er Lysander, hvor er Hermia?
Han vil jeg drepe og hun dreper meg.
Du sa at de var flyktet inn i skogen
jeg frykter at min forstand vil flykte fra meg,
hvis jeg ikke finner Hermia.
Gå vekk, forsvinn, forfølg meg ikke mer.

Helena:

Du tiltrekker meg, som en kald magnet!
Ta vekk den makten som trekker meg til deg,
så slipper du å bli forfulgt av meg

Demetrius:

Har jeg lokket deg med komplimenter?
Jeg mener jeg har sagt det ganske klart:
jeg kommer aldri til å elske deg.

Helena:

Så meget desto mere elsker jeg:
Jeg er din lille vovsen, Demetrius.
Jo mer du slår, dess mere logrer jeg.
Ja, bruk meg som din hund – gi spark og slag
Så mye som du vil, men gi meg lov
å følge med deg, ussel som jeg er.
Den kummerligste avkrok av hjertet ditt –
blir likevel det deiligste stedet for meg –
jeg ber deg: la meg være hunden din.

Demetrius:

Frist ikke hatet i min sjel for mye;
for bare synet av deg gjør meg sjuk.

Helena:

Og jeg blir syk, hvis ikke jeg får se deg.

Demetrius:

Du setter din anstendighet på spill,
når du så langt fra byen byr deg frem
til en som ikke elsker deg;
når du betror det dyreste du har,
din jomfrudom, til nattens falske skjul
og til et villnis uten sikkerhet.

Helena:

Du er en edel mann; det gjør meg trygg.
Ditt ansikt lyser opp i denne natt,
og derfor bryr jeg meg ikke om mørket;

Demetrius:

Jeg løper vekk og gjemmer meg i krattet,
Og overlater deg til ville dyr.

Helena:

Det villeste er mindre nifs enn deg.
Men bare løp, det blir en omvendt myte:
den milde due jager etter gribben,
rådyr jakter tiger – og alt blir snudd
når feighet går på jakt og motet flykter.

Demetrius:

Jeg gidder ikke høre mer, jeg går.
Og hvis du følger etter, skal du vite
at jeg kan komme til å øve vold
mot deg i skogens mørke.

Helena:

Men kjære,
Du øver vold mot meg hver dag, på gaten,
i kirken, på marken, ja over alt i byen.

(Demetrius ut.)

Jeg følger deg. Det er et himmelrik
å dø for denne hånd jeg elsker slik.
Jeg kommer!

.
(Ut.)
1

VEDLEGG #2 - ALVENE

UTDRAG AKT 2 SCENE 1

Oberon:

Titania! Uhyggelig å se deg i måneskinnet!

Titania:

Hva, Oberon, sjalu som alltid?

Vekk, alver, vekk herfra, med en gang!

Jeg deler ikke mer hans seng og selskap.

(lydeffekt som stopper Titania og alver i freeze)

Oberon:

Vent litt, din villkatt! Jeg er vel din herre? (Luke igjen)Torden

Titania:

Så er vel jeg din frue. Men jeg vet, at du sniker deg ut fra alvers land.

Hva gjør du her,

Er det fordi din kjekke amasone,

din støvelbeklede, krigeriske flamme,

skal være Thesevs' brud, og du vil ønske hell og lykke til deres seng?

Oberon:

Så skam deg da, Titania! Å le av den fortrolighet Hippolyta har vist meg, når du vet at jeg godt vet hvor høyt du elsker Thesevs! Innrøm det!

Titania:

(lydeffekt)

Nei, det er sjalusiens falske løgn;

og helt siden høysommerens første dag,

når vi er kommet sammen for å danse

til vindens fløytespill, på fjell, i dal,

ved piplende kilde eller fossende bekk,

i skog og eng, på havets brede strand,

hver gang har du forstyrret gleden for oss

med alt dit kiv og mas. Og vindene, som fløytet helt forgjeves, har som hevn sugd opp fra havet skitne tåkebanker som falt på land, så hver en ussel elv av innbildskhet gikk over sine bredder. På druknet mark står sauehagen tom, de pestbefengte dyr er kråkers måltid; Og månen, oversvømmelsenes hersker, er blek av sinne og gjør luften klam, så slimet sot og snue trenger fram; selv året skranter, tider byttes rundt, hvithåret rimfrost faller uforventet i flammerøde rosers friske skjød, og på Kong Vinters tynne istappkrone er satt en krans av søte sommerknopper hvis duft er nesten spotsk. Og vår og sommer, den rike høst og lumske vinter – se! De bytter klær, så en forvirret verden kjenner dem ikke lenger på deres frukt. Disse ondene er det stygge avkom av vår feide, av vår evige strid, vi er foreldrene – opphavet til dem

Oberon:

Så gjør det godt igjen, det kommer an på deg.

Kjære, gjør din Oberon tilfreds.

Jeg ber kun om at gutten du har stjålet –

skal tjene meg

Titania:

Ditt hele land kan ikke kjøpe ham.

Hans mor var menneske, og døde

under fødselen; nå fosterer jeg ham opp,

for hennes skyld, og han skal bli hos meg.

Oberon:

Gi meg gutten.

Titania:

Nei, Alver, kom!

For ellers får vi mer å krangle om *(Titania og hennes følge ut)*.

VEDLEGG #2 - HERMIA OG LYSANDER

UTDRAG AKT 2 SCENE 2

Lysander:

Du segner nesten om, min hjertenskjær
og veien har jeg sant å si helt glemt.
Hvis du er enig la oss hvile her?
La dagslys vise det som nå er gjemt.

Hermia:

Jo, min Lysander, finn du en plass til deg,
for ved treet her, her skal jeg legge meg.

Lysander:

Min kjære la oss sammen gå til ro
En sjel, en seng, en tue for oss to.

Hermia:

Lysander, nei, kom ikke helt så nær,
for min skyld kan du ikke ligge her.

Lysander:

Det er jo kun i all uskyldighet!
Benekt da ikke det ditt hjerte vet;
Vi to, du og jeg er sammenbundet
av fortroligheten vi har funnet:
to sinn, én sjel, beseglet med en ed
om trofast, sterk og evig kjærlighet.
Ingen står ditt hjerte nær som meg
Så la meg nå få ligge nære deg.

Hermia:

Av dine ordspill blir jeg aldri lei
Men hold avstand og sov nå godt, min venn
og må din elskov aldri svinne hen.

Lysander:

Ja, amen, amen til din fromme bønn,
og svikter jeg, må døden blir min lønn.
Her er min seng: sov godt og trykt og fast.

Hermia:

Må søvnen gi oss begge ro og rast.

VEDLEGG #2 - HÅNDVERKERNE

UTDRAG AKT 5 SCENE 1

Peter Nagel:

Her ser dere Pyramus, en smukk og tapper mann, og denne skjønnne mø, er hun han elske kan. Og denne mann med kalk og mørtel i hele fjeset, er den onde Muren som skaper den fadese som tragedien vår er grunnet på. En historie vi ikke har funnet på. For Muren delte elskovsparet ad en situasjon som gjorde ingen glad. La mur og kjærestepar fortelle om det selv, ti inn vi ført dem har.

(Alle ut.)

Hamre: (som Mur:)

Mitt navn er Hamre, og jeg spiller her en mur; I spillets gang er det nå meg som står for tur; i denne mur jeg vil nå vise etter evne, at det sannelig var en sprekke eller revne, hvori vår Pyramus og så hans elsket Thisbe så ofte titt gikk hen i dølgsmål for å hviske. Og revnen ser du her, fra høyre og fra venstre, som gjorde disse to så mange gode tjenester.

(Rumpe kommer inn som Pyramus.)

Rumpe: (som Pyramus:)

Grusomme natt, så du mørk og kald, stedse du kommer, når dagen den går! Å treffe min Thisbe, det er bare mitt mål. Hun burde komme herhen hvor jeg står. Vennlige mur, du som skiller min bolig alt ifra hennes, til hvem jeg vil fri yndige murverk, gjør atter meg rolig, vis meg din revne, den kikker jeg i.

(Muren skiller fingrene.)

Takk, o du mur, som jeg evigt velsigner! Skal jeg omsider få Thisbe å se? Akk, nei, jeg ser ikke det, som blott ligner mur, jeg forbanner deg evigt for det!

(Skvallerkål kommer inn som Thisbe.)

Skvallerkål:

Mur, som jeg kysser med rødmende lepper, smektende merker jeg smaken av puss, mur, du ved best hvor jeg tårene slepper siden du skiller meg fra Pyramus.

Rumpe: (som Pyramus:)

O, hvilken fryd, jeg kan se hennes stemme, la meg nu lytte til ansiktets lys. Thisbe!

Skvallerkål: (som Thisbe)

Min elskede, er du i klemme?

Rumpe: (som Pyramus:)

Nei, jeg er oppfylt av kjærlighetsgys. Kyss meg i hullet, det lokker og drar!

Skvalderkål: (som Thisbe:)

Ei dine lepper, kun hullet jeg smaker.

Rumpe: (som Pyramus:)

Vil du meg møte ved Minuses grav?

Nagel:

Ninuses!

Skvallerkål: (som Thisbe:)

Fluks vil jeg komme, hengiven og brav.

Hamre:

(som Mur:)

Og nu behøver jeg ei mere her å stå; vår mur har gjort sin plikt, så nå kan muren gå.

(Ut.)

(Hamre inn som Løve og Nagel som Måneskinn.)

Hamre: (som Løve:)

O milde damer her, hvis blide hjerter frykter kanskje dere skjelver nå, og dirrer og snart flykter, Men jeg er blott en mann, og Hamre er mitt navn, jeg er den løveart man ser til fastelavn.

.

(Skvallerkål kommer inn som Thisbe.)

Skavallerkål:

Dette er graven. Men hvor er min elskte?

Hamre: (som Løve:)

Ooorrgw!

(Løven brøler. Thisbe løper bort og mister i det samme sin kappe.)

(Rumpe inn som Pyramus.)

Rumpe: (som Pyramus:)

O nei!

Hva øyner jeg?

Et sorgfullt syn jeg ser!

Din kappe god,

besmørt med blod?

Gråt, slør mitt blick!

Sverd, kom og stikk

et hull i dette bryst!

Et banesår

VEDLEGG #2 - HÅNDVERKERNE

UTDRAG AKT 5 SCENE 1 - FORTSETTER

hvor hjertet slår;
jeg dør, jeg dør med lyst!

(Han stikker seg.)

Nu går jeg bort,
mitt liv ble kort,
jeg går til himmelrik;
brist nå, min kinn, mine øyne er blinde
svinn, måneskinnet;
(Måneskinnet ut.)
jeg ligger lik, lik, lik.
(Han dør.)

Skavllerkål:

(som Thisbe:)
Min venn så søt
hva, er du død?
O reis deg, Pyramus.
Nei, snart du bor
i moldsort jord,
mitt stakkars lille pus.
Din ferskenhud,
din jordbærtrut
og dine stikkelsbærben
er uten liv,
og kald og stiv
er øyets plommesten.
Min røst! Vær tyst!
Kom, trøst mitt bryst,
du dolk, stikk meg ihjel!
(Hun stikker seg.)
Som trofast mø
vil jeg nu dø
farvel, farvel, farvel!
(Dør.)

Rumpe:
(farer opp:)
Vil dere høre epilogen?

VEDLEGG #2 - PUCK

UTDRAG AKT 5 SCENE 1

Puck:

Graver åpnes, ut de stjeler,
de mange hvileløse sjeler.
De flakker om på kirkesti
lik fanger som har sluppet fri.
Alle alver, vi som følger
mørket ned ad drømmens vei
og for solens lys oss dølger,
morer oss og går aldri lei.
Jeg beskytter dette hus, vokter det
mot støv og mus, gjerne gulv og gang jeg feier
for en god og gavmild feier.

(Til publikum:)

Hvis vi har skuffet dere, og vi blir hardt bedømt,
så tenk på stykket som en drøm, som du har drømt!
En drøm er meningsløs, liksom teaterstykker,
så se i nåde til oss skuespillerskygger.
Du synes kanskje ikke at vi er verdt å hedres
Men sannelig om ikke vårt spill vil sikkert bedres.
Men sannelig om ikke spille vårt vil hedres
Så sant jeg heter Puck, det tar jeg på min kappe:
vi kommer sterkt igjen, hvis bare dere vil klappe!
Ut.